

குறுந்தொகை விருந்து

மனத்தைக் கவரும்

மாணிக்கப் பரல்கள்

தமிழண்ணல்

குறுந்தொகை விருந்து

மனத்தைக் கவரும் மாணிக்கப் பரல்கள்

தமிழண்ணல்

தமிழ்ப் பயிற்சிக் களம்

புதிய தமிழியக்கம்

‘ஏரகம்’, 4/585 (732) சதாசிவ நகர்,

முதன்மைச் சாலை, மதுரை - 625 020.

பேசி : 0452-2533792 செல்-பேசி : 94430-64749

**இந்நூல் கோவை, 'சுற்பகம் பல்கலைக் கழகம்'
அறக்கட்டளை வழங்கிய பொருளுதவியுடன்
வெளியிடப்படுகிறது**

முதற்பதிப்பு : தி.வ.ஆண்டு 2040, சித்திரை (மே 2009)

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

விலை உருவா 10/-

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	: மனத்தைக் கவரும் மாணிக்கப் பரல்கள்
உரையாசிரியர் பெயர்	: தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	: இலக்கிய - அறிமுகம்
முதற்பதிப்பு	: மே, 2009
தாளின் தன்மை	: வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	: கிரவுன்
அச்சு ஏழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 32
விலை	: உருவா 10/-
அச்சிட்டோர்	: பிரகாஸ் ஆப்செட் அச்சகம்
ஒளி அச்சுக் கோர்வை	: ஜ கேட்சர், மதுரை
வெளியீடு	: தமிழ்ப் பயிற்சிக்களம்

SELLING RIGHTS

MEENAKSHI PUTHAKA NILAYAM

Mayura Complex 48, Dhanappa Mudali Street, Madurai-625 001.

Tel: Off: 2345971 Resi: 2560517

Email: meenakshiputhakam@hotmail.com

குறுந்தொகை விருந்து

மனத்தைக் கவரும் மாணிக்கப் பரல்கள்

1200 நேரிசை ஆசிரியப் பாவாலான அகத்திணைப் பாக்கள், மூன்று தொகுதிகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. குறுந்தொகை, நற்றிணை, நெடுந்தொகை, 4-8 அடிகளுக்குட்பட்ட பாடல்கள் குறுந்தொகை; 9-12 அடிகளுக்குட்பட்ட பாடல்கள் நற்றிணை. 13-31 அடிகளுக்குட்பட்ட பாடல்கள் நெடுந்தொகை (அகநானூறு). இவை ஒரேசமயத்தில்திட்டமிட்டுத் தொகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதுதானே பொருத்தம். இவை மூன்றும் நானூறு, நானூறாகத் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

இவற்றில் யார்பாடியவர் என்று பெயர் தெரியாதவையும் உள. சில பாடல்களுக்கு அதில் வரும் உவமையாலும் அரிய தொடராலும் ஆசிரியருக்குப் பெயரிட்டுள்ளனர்.

நெடுந்தொகை நானூறு அகநானூறு எனப்பட்டு அதற்கு ஈடாகப் புறநானூறு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஐந்துதிணை பற்றி ஐந்து தொகுதியாகப் பாடப்பெற்ற கலித்தொகையும் இசைப் பாடல்களைக்கொண்ட பரிபாடலும் மீட்டுருவாக்கம் போலத் தோன்றுகின்றன. கலி பரி என்பன ஆடலோடு கூடிய இசையமைந்த குழப்பாடல் வகையின. வரிப்பாடல் வள்ளைப் பாட்டு, துணங்கைப்பாட்டுக்கள் போல, அவை மக்களால் பாடப்பட்ட காலம் முந்தையது. அவற்றுக்கு இலக்கிய வடிவம் தர முயன்றதன் பயனே இன்று கிடைத்திருப்பவை எனலாம்.

ஐங்குறுநூறும் பதிற்றுப்பத்தும் பத்துப்பத்துக்களாகப் பாடப்பெற்று, சேரநாட்டில் அரங்கேற்றப்பட்டவை போலத் தோற்றுகின்றன. குறுந்தொகையில் மதுரைக்காஞ்சிப்புலவன் மாங்குடி மருதன் (164) என்றும் மதுரைக் காஞ்சிப்புலவன் (173) என்றும் இரண்டு பாடல்களில் குறிக்கப் பெற்றிருப்பது கொண்டு, பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகை தொகுக்கப்பட்ட போதே உடன் தொகுக்கப்பட்டதென நம்ப இடமுள்ளது.

இவைபற்றித் தொகுத்தார், தொகுப்பித்தாரென பலவற்றுக்கு ஒரளவுபெயர் குறிக்கப் பெற்றிருப்பினும் ஒரு குழுவினரின் (Academy) முயற்சியாகத் தோற்றுகின்றன. இவையாவும் காப்புணர்ச்சியோடு கூடிய திட்டமிடல் மூலம் ஒருவழித் தொகுக்கப்பட்டன என்பது புலனாகாமற் போகாது. அதற்குக் கடல்கோள்களும் இயற்கைச் சீரழிவுகளுமே தூண்டுகோலாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

குறுந்தொகை முதலிற் தொகுக்கப்பட்டதென்பர். அதைவிட அனைத்தையும் தொகுத்தகாலை, முதலில் வரையறைப்படுத்தப் பட்டதென்பது மேலும் பொருந்தும். பிற்காலத்தில் கூடுதலாக எடுத்தாளப்பட்டதும் குறுந்தொகையே எனப் புள்ளி விவரம் தந்துள்ளார் உ.வே.சா. அவர்கள். அதற்கு அதன் சிறிய வடிவமும் செறிவும் இனிமையும் எளிமையுமே காரணம் எனலாம். இதன் கடவுள் வாழ்த்து, பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் முருகனைப் பற்றிப் பாடியதாகும். அதைத் தவிர்த்து 401 பாடல்கள் உள்ளன. குறுந்தொகை நானூறு என்பதற்கு மாறாக, ஒரு பாடல் கூடுதலாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் 307, 391 ஆம் பாடல்கள் இரண்டும் ஒன்பதடிப் பாடல்களாக உள்ளன. காலமாற்றங்களால், ஏடு பெயர்த்த தெழுதுவோரால் இவை நேர்ந்திருக்கக் கூடும்.

குறுந்தொகைக்கு முதன்முதலில் உரையெழுதிப் பதிப்பித்தவர் திருக்கண்ணபுரம் செளரிப் பெருமாள் அரங்கன் என்பவராவார் (1915). அதற்கு மிகச்சிறந்த முறையில் விரிவான

உரையெழுதிப் பதிப்பித்த பெருமை தமிழ்த் தாத்தா உ.வே. சாமினாதையர் அவர்களையே சாரும் (1937). இந்நூலில் பெயர் தெரியாதவர் பாடல்கள் பத்து; பெயர் அறியப்படாததால் அவர்கள் பாடிய பாடல்களில் வரும் உவமைகளாலும் அரிய தொடர்களாலும் பெயர் சூட்டப்பெற்றவர்கள் பதினெண்மர். சிறப்பு அடைமொழி பெற்ற புலவர்கள் நால்வர். தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனார் பெயராலும் ஒரு பாடல் உளது (52). மேலும் ஒளவையார் வெள்ளிவீதியார் ஆதிமந்தியார் பாடல்கள் சில அவர்களின் சொந்த வாழ்வை எதிரொலிப்பன போல் காணப்படினும், பாடலுள் பெயர் சுட்டாமையால் அகத்திணையில் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

பாடல்களின் கட்டமைப்பு

சங்கப் பாடல்கள் காப்பியக் கட்டமைப்புப் போலச் சிறந்த செறிவான கட்டமைப்புடையன.

- 1) சங்கப் பாடல்களில், ஒவ்வொன்றிலும் நூற்றுக் கணக்கான அரும்பொருட் தொடர்கள், அடைமொழித் தொடர்கள், அணிநலத் தொடர்கள் உள்ளன. இத் தொடர்கள் தம்மளவில் நிறைபொருளுடையன. இவற்றை ஒருங்கிணைத்துக் கட்டிய மாலைபோல, பாடலமைப்பு இருக்கும். பெரிதும் வேற்றுமை உருபுகள் முதலானவை மறைந்திருக்கும். நாம்தான் அவற்றை விரித்துக்கொள்ள வேண்டும். சிறுபாடல் முதல் பெரும்பாடல் வரை இவ் அமைப்பு உண்டு.

இத்தகைய தொடர்கள் பலகாலமாகப் பாடிவந்த மர்பில் உருவானவை. இவை நாட்டுப் பாடல் மரபின; வாய்மொழி இலக்கியக் காலத்தவை என்பதை க.கைலாசபதி நிறுவியுள்ளார் (தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை).

- 2) சில பாடல்களில் ஓரடியிலேயே பொருள் சிறந்திருக்கும். அத்தகைய பல அடிகளின் கூட்டாகப் பாடல் அமையும்.

- 3) சில பாடல்களில் முதலடி, ஒரு நாடகத் தொடக்கம்போல் காணப்படும்.
- 4) சில பாடல்களில் முதலடியையும் இறுதியடியையும் சேர்த்தால், சொல்லவந்த செய்தியின் கரு முடிந்துவிடும்.
- 5) சில பாடல்களில் இடையிடையே இரண்டுஅடி, மூன்று அடிகளைப் பிரித்துப் படித்தால், அவற்றுள்ளும் நிறைவான பொருள் சிறந்திருக்கும்.
- 6) சில பாடல்கள் நம் இன்றைய பேச்சுநடை போலிருக்கும்.

தன்னிறைவுத் தொடர்களின் இணைப்பு

சிறுவெண் காக்கைச் செவ்வாய்ப் பெருந்தோடு
எறிதிரைத் திவலை ஈரம்புறம் நனைப்பப்
பனிபுலந்து உறையும் பல்பூங் கானல்
இருநீர்ச் சேர்ப்பன் நீப்பின் ஒருநம்
இன்னுயிர் அல்லது பிறிதொன்று
எவனோ தோழி நாம்இழப் பதுவே? (334)

சிறு வெள்ளைக் காக்கைகள் சிவந்த வாயுடன் கடற்பகுதிகளில் காணப்படும். அவற்றின்மீது அலைகொண்டு வந்து வீசும் நீர்த்துளிகள் பட்டு, அவற்றின் ஈரமுதுகை மேலும் நனைக்கவே, அவை அக்குளிரை வெறுத்து அங்கேயே தங்கியிருக்கும். அவ்வாறான பலவகைப் பூக்கள் நிறைந்த சோலைகளையுடைய, கடற்கரைத் தலைவன் நம்மை மணந்து, வரைவுக்கான பொருள்தேடி வருவதாகப் போனவன் ஒரேயடியாக வந்திலன். அவன் நம்மைக் கைவிடுவானாயின் நாம் இழக்கப்போவது நம்முடைய ஒரே ஒரு இன்னுயிர்தானே; வேறு எது நம்மிடம் இனி இழப்பதற்கு இருக்கிறது? - இவ்வாறு தலைவி தன் ஆற்றாமையைத் தோழியிடம் கூறுகிறாள். (தோடு - தொகுதி, கூட்டம். திரை - அலை. புறம் - முதுகு. கானல் - கடற்கரைச் சோலை. சேர்ப்பன் - கடற்கரைத் தலைவன். இருநீர் - கரியகடல்.)

சிறுவெண்காக்கை, செவ்வாய்ப் பெருந்தோடு, எறிதிரைத் திவலை, பல்பூங்கானல், இருநீர்ச் சேர்ப்பன். ஐந்து தொடர்களுக்கும் தனித்தும் பொருள் கூறலாம்.

சிறுவெண் காக்கையது, சிவந்த வாயையுடைய பெருந்தோடு, எறியும் திரையது திவலைகள் ஈர்ப்புறத்தை நனைப்ப, அப் பணியைப் புலந்து உறையும் பலபூங்கானலுள்ள இருநீர்க்குரிய சேர்ப்பன், நீப்பானேல், நாம் இழப்பது ஒரு நமது இன்னுயிரல்லது பிறிது ஒன்று எவனோ, தோழி! - இவ்வாறு உருபுகளை விரித்து, உரைநடைப்படுத்த வேண்டியுளது. தனித்தனியே பொருள்கொள்ளக் கூடிய தொடர்களையும் விரிக்க வேண்டியுளது, உருபுகளும் தொக்கு நிற்கின்றன. இவ்வாறு பல தொடர்கள் தொகுத்துக் கட்டியதொரு மாலை போலப் பாடல் உளது. இதுவே அதன் கட்டமைப்புக்கும் செறிவுக்கும் காரணம்.

எழுதரு மதியம் கடற்கண் டாஅங்கு

ஒழுகுவெள் ளருவி ஓங்குமலை நாடன்

ஞாயிறு அனையன் தோழி!

நெருஞ்சி அனையஎன் பெரும்பணைத் தோளே (315)

இதுவும் காதலன் விரைவில் வந்து திருமணம் செய்து கொள்வதாகச் சென்றவன், காலத் தாழ்வாக, வராத நிலையில் வருந்தும் தலைவி தோழியிடம் கூறியதேயாகும்.

கடலில் முழுமதி எழுகின்றபோது பார்க்க வேண்டும். பாதி கடலின் உள்ளே; பாதி மேலே. இதனால் மதியின் ஒளிவெள்ளம், கடற்கரையில் நீண்டு ஓடிவருவது போலிருக்கும். இப்படி ஒழுகும் வெள்ளைநிற அருவியையுடைய உயர்ந்த மலைநாடன், ஞாயிறு போல்வன்; என் பெரிய பருத்த தோள் அவனையே நோக்கியிருப்பது, அந்த ஞாயிற்றை நோக்கியே இருக்கும் நெருஞ்சிப்பூப் போன்றதாகும். (சூரியகாந்தியும் அத்தகையது.)

எழுதருமதியம், ஒழுக்குவெள்ளருவி, ஒங்குமலை நாடன், பெரும்பணைத் தோள் என நான்கடிப் பாடலில், நான்கு தன்னிறைவுத் தொடர்கள் உள்ளன. ஞாயிறு, நெருஞ்சி என்ற பொருள் முரணும் கட்டமைப்புக்கு உதவுகிறது. இதிலும் உருபுகளை விரிக்கவேண்டும். எழுதருகின்ற மதியத்தை, கடலின் பரப்பிலே கண்டாங்கு, ஒழுகும் வெள்ளிய அருவி தோன்றும் ஒங்கு மலைநாடன் ஞாயிற்றை அனையன்; என் பெரிய பருத்த தோள்கள் நெருஞ்சியை அனையன.

கயலேர் உண்கண் (398)	பொன்செய்புனைஇழை (21)
மெய்ம்மலி உவகை (398)	புதுப்பூங்கொன்றை (21)
நனைமுதிர் ஞாழல் (397)	பெருங்கை வேழம் (37)
சினைமருள் திரள்வீ (397)	அங்குடிச் சீறார் (41)
மணிச்சிறைத் தும்பி (392)	கருவி மாமழை (42)
சேயிலை வெள்வேல் (15)	இல்லிறைப் பள்ளி (46)
தொகுவளை முன்கை (15)	கருங்கால் வேங்கை (47)
செங்காற்பல்லி (15)	சிறு வீஞாழல் (50)

இவ்வாறு சங்கப்பாடல்கள் 2381-லும் ஆயிரக்கணக்கான தன்னிறைவுத் தொடர்கள் உள. இவற்றுள் திரும்பவரும் தொடர்களைத் திரட்டிக் காட்டி, இவை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள், வாய்மொழி இலக்கிய வளர்ச்சியைக் காட்டுவன என்பார் க.கைலாசபதி.

தன்னிறைவு அடிகளின் இணைப்பு

கடப்பாட்டாளன் எனப்படும் ஒப்புரவாளன் கையில், செல்வம் தங்காது. இதைக் கூறவந்த நக்கீரனார்,

‘நில்லாமையே நிலையிற்றாகலின்’ (143) என்றார்.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, தலைவன் பொருள்வயிற் றிரிந்தான் காரணத்தைத் தலைவிரிபுலம் விளக்குகின்றார்.

‘உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப்படார்’

‘இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இழிவு’ (283)

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் திரும்பி வருவதாகத் தோழி கூறுகிறாள். ஒக்கூர் மாசாத்தியார், அவன் வருவதை,

‘செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு’ (275)

வருவதாகக் கூறுகிறார்.

தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்தபோது, தோழி கூறும் கடுமொழி இது. கயத்தூர் கிழான் பாட்டு.

‘நீர் நீடு ஆடின கண்ணும் சிவக்கும்’

‘ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்’ (354)

பிறவற்றில் ‘தெவிட்டலாம்’; காதல் வாழ்விலுமா?

தலைவன் எளிதில் பிரியமாட்டான் என்பது தோழி கருத்து, ஏன்?

‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே’

‘வாள்நுதல், மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்’ (135)

ஒரு பாடற் கருத்து, பலவகையில் பலநிலையில் நிழற்பொருள், குறிப்புப் பொருள் எல்லாம் தருமாறும் பாடுவர். இறையனார் என்ற புலவர் பாடியது இது.

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி’ (2)

இலக்கிய இன்பம் தேடி நுகர்வோர்க்கும் இது பொருந்துமே.

‘காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமே’ (2)

நடுவுநிலையாளர் அனைவருக்கும் பொருந்தும் இது. அண்மையில் ஒரு குழுமத்தின் முழக்க வாசகமாக வெளியிடப் பட்டது. சங்கப் பாடல்கள் தொடர்களின் கூட்டமைப்பு அடிகள்; அடிகளின் கூட்டமைப்பு பாட்டு என்பது போலும் கட்டமைப்பு விளங்கவில்லையா?

நாடகத் தொடக்கம் போல்வன

‘நோற்றோர் மன்ற தோழி!’ - அவர்கள் தவம் செய்தவர்கள். யார்? பொருள் தேடப்போன கணவன் உரியகாலத்தில் வரப்பெற்றவர் என முடிப்பது இது (344). ‘அமிழ்தம் உண்கநம் அயலாலாட்டி’, ஏன்? காதலன் திருமண ஏற்பாட்டோடு வருவதாக முன்கூட்டிச் சொன்ன, அயல்வீட்டுப் பெண்மணி (201). இவற்றை மாட்டு, கொண்டுக்கூட்டு, பொருள்கோள், வண்ணம் என்றெல்லாம் அடக்குமாறு, பல பாவடிவங்கள் உள. என்றாலும் பாடியவர், ஓர் ஆர்வநிலையைத் தோற்றுவித்து முடிப்பது காண்க.

முதலடிகளும் இறுதியடிகளும்

ஒரு குறும்பாடலில்கூட, முதலடிகளிலேயே சொல்ல வந்த செய்திக்கரு முற்றுப்பெற்று விடுகிறது. வேறுசிலவற்றில் இறுதியடிகளில், பாட்டுக்கரு இடம்பெறுகிறது. நெடும்பாடல்கள், காப்பியங்களில் தலைமைக் கருத்து அல்லது அடிக்கருத்து, பிற துணைக் கருத்து எனப் பகுத்துக் கூறுவர் (Theme and motif). இவ் அமைப்பு குறுகிய சிறு பாடல்களிலும் அழகுற அமைந்திருப்பது, அதன் அழகை மேம்படுத்துகிறது.

இளவேனில் வந்தும் தலைவன் வந்திலன். இதுவே தலைவியது பிரிவுத் துன்பம்.

கருங்கால் வேம்பின் ஒண்பூ யாணர்

என்ன இன்றியும் கழிவது கொல்லோ (24)

- - இளவேனில் வரின் (சித்திரை, வைகாசி) வேம்பு தழைக்கும்; பூத்துக் குலுங்கும். அந்த இன்பத்தைத் தலைவனுடன் கூடிமகிழ்ந்து கொண்டாடாமலே, அது கழிந்துபோகக் கூடுமாம். (யாணர் - புதுவருவாய், புதிய பூக்கள்). இது பரணர் பாட்டு.

வரைவு நீட்டித்த தலைவன் திரும்பி வருவதாகவே தெரியவில்லை.

யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்

தான் 'அது' பொய்ப்பின் யான்எவன் செய்கோ? (26)

அது - நெஞ்சறிகட்டு என்பர்; அதுதான் இருவரும் கூடி
மகிழ்ந்தது. இது கபிலர் பாட்டு.

தலைவனுடன் கொண்ட நட்பைத் தோழி பழித்துரைக்கத்
தலைவி அதை மறுப்பது.

யாத் தேம் யாத் தன்று நட்பே

அவிழ்த்தற்கு அரிதது முடிந்தமைந் தன்றே (313)

இவ் இறுதியடிகள், ஒருமுறை ஒருவனைக் காதலித்துவிட்டால்
அது அவிழ்க்கவே முடியாத முடிச்சுப்போல, நன்கு இறுகக்
கட்டப்பட்டது ஆகும் என்று, தலைவியின் மனக்கருத்தை
வெளிப்படுத்துகின்றன.

புறத்தொழுக்கம் போனவன் திரும்பிவந்தான்; சிறு
ஊடலுக்குப் பிறகு தலைவியும் அவனை ஏற்றுக் கொண்டாள்.
இப்போது பஞ்சணையில், அவன் தன் புதல்வனைத் தழுவித்
கொண்டான்; அவளோ அவன் முதுகைத் தழுவித் கொண்டாள்.
குடும்பக் காட்சி இவ்வாறு இறுதியடிகளில் முடிவடைகிறது.

புதல்வன் தழீஇயினன் விறலவன்

புதல்வன் தாய்அவன் புறம்கவைஇ யினளே (359)

'ஒருவர் பொறை, இருவர் நட்பு' என்ற நாலடியார்
போலவேதான் குடும்பங்கள் நடந்துள்ளன.

இடையிடையே வருவனவும்

தனித்து நோக்கத் தக்கனவாதல்

பொன்செய் புனைஇழை கட்டிய மகளிர்

கதுப்பில் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றை (21)

பொழுதிடை தெரியில் பொய்யே காமம் (32)

நரந்தம் நாறும் குவைஇரும் கூந்தல் (52)

உரவுஉரும் உறும் அரைஇருள் நடுநாள் (190)

இவை முறையே கொன்றை, காமம், கூந்தல், நள்ளிரவு பற்றியவை என்றால், முழுவதுமாக அவற்றை உணர்த்துவனவாகும்.

பேச்சுநடை

சங்கப் பாடல்கள் பல இன்று நாம் உரையாடுவது போலவே, அமைந்துள்ளன. அவற்றின் பாநடை, நம் அன்றாடப் பேச்சு நடையைப் போலிருப்பது, அவற்றின் முன்னைய வாய்மொழி இலக்கியவழியாக இருக்கலாம்.

சீற்றத்தில் வரும்பேச்சு

ஒருவர்தற்பெருமை பேசும் ஆணவக்காரராக இருந்தால், 'அவர்தம்மைப் பெருஞ்செல்வர் என்று நினைத்தால் அப்படியே இருந்து போகட்டும்; நாம் ஏழையாகவே இருந்துவிட்டுப் போவோம். இதிலென்ன வந்தது' என்பதுண்டு அல்லவா?

அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணை துறந்து
பொருள்வயின் பிரிவோர் உரவோ ராயின்
உரவோர் உரவோ ராக!

மடவம் ஆக மடந்தை நாமே (20)

அருள் அன்பையெல்லாம் கைவிட்டு, அவருக்குத் துணையாகிய என்னையும் பிரிந்து, பொருள்தேடப் பிரிபவர், மிக்க அறிவுடையவராம். அஃது சரியெனின் அறிவுமிக்க அவர் அறிவு மிக்கவராகவே இருந்து போகட்டும்! நாம் அறிவற்ற மடவராகவே இருந்து போவோம்!

பிரிவை விரும்பாத தலைவி தோழிக்குக் கூறியது இது.

வேற்றுமை இல்லாத மனவேற்றுமை

எனக்கும் அவருக்கும் எந்த மனவேற்றுமையும் இல்லை. சண்டையோ, சச்சரவோ எதுவுமே இல்லை. இப்பவும் நான்

அவருடன் ஒற்றுமையா இருக்கத்தான் செய்கிறேன். இவ்வளவு பழகிய அவரு, நான் அவருக்குக் கொடுத்த கடனைப் பற்றிப் பேசவே மாட்டேன் என்கிறார். அந்த ஒன்றிலேதாங்க எங்களுக்குள் மனவேற்றுமை. இவ்வாறு உலகில் பேசுவோர் பலர்.

ஒன்றேன் அல்லேன் ஒன்றுவென், குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்றுகொய மலரும் நாடனொடு
ஒன்றேன் தோழி ஒன்றி னானே (208)

உனக்கும் அவருக்கும் என்ன 'தகராறு' என்று கேட்டாள் தோழி. அப்படி ஒன்றும் இல்லை என்றாள் தலைவி.

அப்படியானால் அவர்மீது ஏன் வருத்தப்படுகிறாய் - என்றாள் தோழி. ஒரே ஒரு விசயத்தில் மட்டும்தான் அவருக்கும் எனக்கும் ஒத்துவரவில்லை. அவர் திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் காலம் தாழ்த்துகிறார். அதனால் மட்டுமே எங்களுக்குள் மனவேற்றுமை என்றாள் தலைவி.

ஒன்றேன் அல்லேன் ஒன்றுவல் - நான் அவருடன் ஒற்றுமைப் படாதவள் அல்லள். ஒன்றுபடக் கூடியவளே. ஆனால்

'ஒன்றேன் தோழி ஒன்றினானே' - ஆனால் ஒரே ஒரு விசயத்தில் மட்டும் நாங்கள் ஒற்றுமைப்படவில்லை.'

அது என்ன அந்த ஒன்று.

அதுதான் பாடலில் வெளிப்படையாகக் கூறப்படவில்லை. "போர்செய்யும் களிறு மிதித்த, நெரிந்து முரிந்து விழுந்த வேங்கை மரத்தில் பூக்கள் பூத்து, மலைக்குறப் பெண்கள், தங்கள் கூந்தலில் சூடிக்கொள்ள, எளிதில் நின்றபடி கொய்துகொள்ள வசதியாக மாறிய அம்மலை நாடனொடு, இந்த ஒன்றில் மட்டுமே எம்முள் மனவேற்றுமை உளது."

வேங்கை மரம் பூத்துக் குலுங்கும்போது, வேங்கைப் புலிபோல இருக்கும். முன்பு எங்கோ வேங்கைபொரு பொருது வந்த யானை, இப்போது தவறாக இம் மரத்தை அப்புலி என நினைத்து, கொம்பால் குத்திச் சாய்த்துவிட்டது. குறமகளிர் முன்பு வேங்கைமரங்களின் கீழேயிருந்து 'புலிபுலி' என்று கத்தி, உதிர்கின்ற வேங்கைப் பூக்களைச் சூடிக்கொள்வர். இப்போது அது சாய்ந்து கிடந்ததால் நின்றபடி அலர் கொய்ய வசதியாயிற்று.

தலைவி ஏதும் குற்றம் செய்யவில்லை. தலைவன்தான் தான் வந்து காதலித்துக் கூடி, இப்போது பொருள் தேடிவரப் போனவன் திரும்பாமல் ஊர் மகளிர் எளிதில் அலர்தூற்றவைத்து விட்டான் என்ற கருத்து உள்ளுறை உவமையாக - குறிப்புப் பொருளாக உளது.

யானை - தலைவன். வேங்கை - தலைவி. குறமகளிர் அலர் பறித்தல் - இங்கு முன்பு அலர்தூற்ற இயலாத அவர்கள் இப்போது எளிதில் அலர்தூற்ற வாய்ப்பாயிற்று.

உள்ளுறை உவமைக்குச் சிறந்த காட்டு இது.

ஒன்றேனல்லேன் ஒன்றுவன், ஒன்றேன் தோழி ஒன்றினானே - என்பது அப்படியே பேச்சுநடையை ஒட்டியது.

பாடல்கள் எல்லாமே கூற்றுமுறையாதலின், நூற்றுக் கணக்கில் இன்றைய பேச்சுநடையையும், அன்றைய பாடல்களில் காண்கின்றோம்.

சொல்லழகு படுத்தல்

வைகா வைகல் வைகவும் வாரார்

எல்லா எல்லை எல்லவும் தோன்றார் (285)

நிலைநில்லாத 'பகல்கள்' வந்துவந்து போய்க்கொண்டே இருக்கவும் வாரார். எல்லா இரவுகளும் வந்துவந்து செல்லவும் நம்முன் தோன்றார்.

இவ்வாறு தலைவனை எதிர்பார்க்கும் தலைவி தோழியிடம் வருந்திக் கூறுகிறாள். இதைப் பாடிய பூதத் தேவனுக்குச் சொல் விளையாட்டில் ஆர்வம் இருந்துளது.

--- துறைஅணிந் தன்றுஅவர் ஊரே, இறைஇறந்து

இலங்கு வளை நெகிழ்ச் சாஅய்ப்

புலம்பு அணிந்தன்று அவர் மணந்த தோளே (50)

குன்றியனார்க்கும் சொல்லழகுபடப் பாடுதலில் விருப்பம் போலும். அவரது நீர்த்துறை பூக்களை அணிந்தன்று (அழகு பெற்றது). அவரை மணந்த என் தோள்களோ, மணிக்கட்டைக் கடந்து கழன்று வளையல்கள் விழுமாறு உடல்மெலிந்து, புலம்பு (தனிமைத்துயர்) அணிந்தன்று என்று பாடியுள்ளார்.

உயர்வு நவிற்சி

சங்கப் புலவர்கள் தமிழ் இலக்கிய மரபுப்படி இயற்கை இசந்தவற்றில், நம்ப முடியாதவற்றில் நாட்டங்கொண்டு பாடியதில்லை. நம்பத்தகுந்த அளவு உயர்வுநவிற்சியாகப் பாடுவர்; அதுவும் மெய்ப்பாட்டை விளைக்கும் நோக்கம் கருதியாகும். எம் காதல்வானைவிட உயர்ந்ததென்பர்; நம் அயல் இல் வீட்டினர் நல்லது சொன்னதால் மேலுலக இன்பம் பெற்று, அமிழ்தமும் உண்க என்பர்; தமக்கு வேண்டாதவரை வெளிவர முடியாத நரகத்திற்குப் போகட்டும் என்பர். இவை பலவும் அவ் உணர்வை மேம்படுத்திக் காட்டுபவை. அவ்வளவே.

அழுதழுது, என் கண்ணீர் குளமாயிற்று என்கின்றாள் ஒரு தலைவி. நன்னாகையார் என்ற பெண்பாற் புலவர் பாடியது அப்பாட்டு. தலைவன் பிரியப் போவதாகச் சொல்லி, விளையாட்டாக ஏமாற்றியதால், அவளும் கோபப்பட்டவள் போல், 'ஏன் அச்சுறுத்துகிறீர்! ஒரேயடியாக எம்மைவிட்டுப் போய்த் தொலையும்!' என்று கூறவே, இதனால் அழுதழுது, நாரைகள் மேயும் குளம்போல் தன் மார்பிடையே கண்ணீர் பெருகிவிட்டதாக அவள் கூறுகிறாள்.

சேறும் சேறும் என்றலின், பண்டைத்தம்
மாயச் செலவாச் செத்து, 'மருங்குஅற்று
மன்னிக் கழிக'என் றேனே; அன்னோ!
ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ?
கருங்கால் வெண்குருகு மேயும்

பெருங்குளம் ஆயிற்றுஎன் இடைமுலை நனைந்தே (325)

சேறும் சேறும் - செல்லுதும், பிரிய நினைக்கிறேன் எனப் பலமுறை கூறுதல். மாயச் செலவு - பொய்யாகக் கூறிய பிரிவு. செத்து - கருதி. மருங்கு அற்று மன்னிக் கழிக - எம் பக்கத்தை விட்டு, நிலையாகப் போய்த் தொலைக. ஆசாகு எந்தை - எமக்குப் பற்றுக்கோடான தலைவன். மார்பிடையே நாரை மேயும் குளமாகுமளவு கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து விட்டதாம். பெருங்குளம் ஆனது என்பது உயர்வு நவிர்சி. கருங்கால் வெண்குருகு மேயும் என்றதில், காமநோயால் படும் துன்பம் மேனியை வாட்டுவதைக் குறிக்கும் குறிப்புளது போலும்.

மிகச் சிறந்த உவமைகள்

கிரேக்க இலக்கியம் அடைமொழித் தொடர்களிலும் உவமைகளிலும் தன்னிகரற்று விளங்குவதென, ஆய்வாளர் பலர் கூறியுள்ளனர். அவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தை இதுகாறும் அறிமுகப் படுத்தினோமில்லை.

சங்கப் பாடல்கள் உவமைக் களஞ்சியம் எனலாம். நாட்டை, நகரை, ஆற்றை, போரை, ஊரை உவமை சொல்லும் புதுமை தமிழ் இலக்கியத்திற்கேயுரிய தனிச்சிறப்பு. குறுந்தொகையில் வரும் உவமைகள் சிறிய இனிய அரிய பொருளுடையன. அவற்றுள் மூன்றை மட்டும் காண்போம்.

ஊற்றுணர்ச்சிக்கோர் உருவகக்காட்சி

தலைவி தழுவிக்கொள்வதற்கு ஏற்ற இனிமையும் மென்மையும் மணமும் உடைய தளிர் மேனியள். அவள் ஒரு மாலை போன்றவள் என்று புனைகிறார், சிறைக்குடி ஆந்தையார்.

கோடல் எதிர்முகைப் பகவீ முல்லை
நாறிதழ்க் குவளையொடு இடையிடுபு விரைஇ
ஐதுதொடை மாண்ட கோதை போல
நறிய நல்லோள் மேனி
முறியினும் வாய்வது முயங்கற்கும் இனிதே (62)

காந்தளின் தோன்றிமுளைக்கும் மொட்டு, பசிய செவ்வி மிகுந்த முல்லைப்பூ, மணக்கும் இதழுள்ள குவளை இவற்றை இடையிடையே வைத்துத் தொடுத்த, அழகிய மாட்சிமைப்பட்ட மாலை போன்றது, தலைவியாம் நறுமணமிக்கவளின் மேனி. அது தளிரைவிட நிறமும் மென்மையுமுடையது. தழுவிக்கொள்ளுதற்கு மிகவும் இனியது. (கோடல் - காந்தள். ஐது தொடை - அழகு பெறத் தொடுத்த. முறி - தளிர்.)

இது தழுவி இன்பம்துய்த்த தலைவன் நலம் பாராட்டியது. முதலில் கூடி மகிழ்ந்தவன், மீண்டும் கூட விரும்பும் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது என்பார் அடிக்குறிப்பாளர்.

கண்ணாற் கண்டதை, காதாற் கேட்டதையெல்லாம் உருக்காட்சிப் படுத்தி, ஐம்புல நுகர்ச்சிபோல் உணர்த்துவது எனிது. தொடுதல் என்னும் ஊற்றுணர்ச்சியை, அவ்வாறே பாடலின்மூலம் நெஞ்சிற்கு உணர்த்தி, 'உரு'ப்படுத்திக் காட்டுவது கடினம் என்பர் மேனாட்டார். இப்பாடல் தொடுதலால் வரும் இன்பத்தை, படிப்பவர்பால் உணரவைக்கிறது.

பழிஓரிடம் பாவம் ஓரிடம்

சிலபோது ஒருவர் தம் மகிழுந்தை நெறிப்படி ஓட்டிச் செல்வார்; எதிரே வருபவர் தவறால் இவருக்கு விபத்து நேரிடலாம். தாம் செய்யாத தவற்றுக்கு பல ஆயிரம் செலவழிக்க நேரும். ஒருவர் புலர்காலையில் தெருவோரமாகப் பயிற்சிநடை போய்க்கொண்டிருந்தார். இருசக்கர வண்டியில் வந்தவன், தாறுமாறாக ஓட்டி, ஓரமாய்ப் போனவர்மேல் மோதி வீழ்த்தி விட்டான். தாம் செய்யாத தவற்றுக்கு, எலும்புமுறிவு ஏற்பட்டு அவர் பல திங்கள் மருத்துவமனையில் அல்லற்பட்ட நேர்ந்தது.

இதுபோல உலகில் நடப்பன பல. இரவுநேரம் தலைவியைப் பார்க்க வந்தவன், தவறுதலாக அடையாளப் படுத்தவே, தலைவி வந்து பார்த்தபோது அவனைக் காணோம். இதனால் தலைவிக்கு ஏமாற்றம் ஏற்பட்டு, அவள் வருந்த நேர்ந்தது. இதனைத் தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாகக் கபிலர் பாடிய அகப்பாட்டில், உவமைதான் மிகுசிறப்புடன் திகழ்கிறது.

மெய்யோ வாழி தோழி! சாரல்
மைபட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை
ஆற்றப் பாயாத் தப்பல், ஏற்ற
கோட்டொடு போகி யாங்கு நாடன்
தான்குறி வாயாத் தப்பற்குத்
தாம்பசந் தனஎன் தடமென் தோளே (121)

மலைச்சாரலில், கரிய மையைப் பூசினாற்போன்ற கருமுகத்தை யுடைய ஆண்குரங்கு, வலுவுடன் தாவாத அதன் தப்பினால், அதை எதிரே தாங்கிய கொம்பில் மோதி அது முறிந்துபோனது போல, தலைவன் செய்த அடையாளமாம் குறி தப்பிப் போனதற்கு, என் அகன்ற மெல்லிய தோள்கள் பசப்புற்றன. அவன் மீண்டும் வந்தனன் என்று சொல்கிறாயே, தோழி! நீ சொல்வது உண்மையா? (மாமுகம் - கருநிற முகம். முசுக்கலை - ஆண் குரங்கு. குறி - அடையாளம். வாயாத் தப்பல் - குறி வாய்க்காது தப்பிப் போயினமை.)

அகத்திணைப் பாடல் என்பது, அன்றைய மன்னாயச் சூழலைப் பற்றியது. ஆனால் அதைப் பொதுமைப்படுத்தி, இத்தகைய உவமைகளால், இன்றும் பெரிதும் பொருந்துமாறு பாடியுள்ள புலவர்தம் திறனே போற்றுகற்குரியது.

கையாலாகாத நிலைமை

முற்காலத்தில் ஒரு தலைவன் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துக் காதல்கொண்டான். அதே நினைவாக வருந்தி வாடி வதங்கினான். இதை அவன் பாங்கன் நகையாடிக் கேலிசெய்தான்! அதற்கு அத் தலைவன் தன்னால் தடுக்கமுடியாத அளவு இக்

காமநோய் தன் உள்ளத்தையும் உடம்பையும் பாதித்து விட்டதாகக் கூறி வருந்தினான். தன் எல்லையை மீறி அது தன்னைத் தாக்கியதற்கு அவன் சொன்ன உவமைதான், இன்றும் பொருந்துவதாக உளது. வெள்ளிவீதியார் என்ற பெண்பாற் புலவர் பாடல் அது.

இடிக்கும் கேளிர்! நும்குறை யாக
நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல;
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்
பரந்தன்று இந்நோய், நோன்றுகொளற்கு அரிதே (58)

என்னை இடித்துரைக்கும் பாங்கனே! நீர் வேண்டுவதற்கேற்ப, என்னால் இந்நோயை நிறுத்தமுடிந்ததால் நல்லதுதான். அது என்னால் முடியவில்லையே! சூரியன் காயும் வெப்பம் மிகுந்த பாறையின்மேலே, வெண்ணெய்த்திரள் உருகுவதை, கையில்லாத ஊமை கண்ணாற்கண்டும் அதை எவ்விதத்தும் தடுக்க இயலாமை போல, இக்காமநோய் என்னுடலில் பரவுகின்றது. இது தாங்குதற்கரிய துன்பமாக இருக்கிறது.

ஞாயிறு காயும் குன்றின்மேல் கையில்லாத ஊமன், கண்ணிற்கண்டும் காக்கவழியில்லாத உருகும் வெண்ணெய் போல - என்ற உவமை இன்றும் கையாலாகாத, துன்பம் துடைக்கமுடியாத, செயலற்ற எவருக்கும் பொருந்தும்தானே?

முடவனும் கொம்புத்தேனும்

‘முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டாற்போல’ என்பது பழமொழி. பழமொழியையும் விடுகதையையும் இலக்கியவகைப் படுத்துவார் தொல்காப்பியர். இன்றும் இவை ஏட்டில் எழுதப்பட்டாலும் வாய்மொழி இலக்கியங்களே. பரணர் இப் பழமொழியை உவமையாக்குகின்றார். தலைவன் பிரிவில் வருந்தினான்; வீட்டிற்கு வந்தும் பாராமுகமாகத் திரிந்தான். ‘போனால் போகட்டும். அவரைப் பலமுறை

கண்ணாற் காண்பதே நம் மனத்துக்கு இனிதாயிருக்கிறது' என்று தோழியிடம் கூறித் தலைவி ஆறுதல் பெறுகிறாள்.

குறுந்தாட் கூதளி ஆடிய நெடுவரைப்
பெருந்தேன் கண்ட இருங்கால் முடவன்
உட்கைச் சிறுகுடைக் கோலிக் கீழிருந்து
சுட்டுபு நக்கியாங்கு, காதலர்
நல்கார் நயவாராயினும்
பல்காற் காண்டலும் உள்ளத்துக்கு இனிதே (60)

தோழி! குறிய தண்டையுடைய கூதளஞ்செடி அசைந்தாடும் உயர்ந்த மலைமீது, பெரிய தேனடை இருக்கக் கண்ட, பெரிய காலையுடைய முடவன், கீழே இருந்தபடி, உள்ளங்கையைச் சிறு குடைபோலக் குவித்து, மேலேயிருக்கும் தேனடையைச் சுட்டிக் காட்டி, நக்கி இன்புற்றாற்போல, நம் காதலர் நமக்கு அருளார், நம்மை விரும்பாராயினும், அவரைப் பலமுறை கண்ணாற் கண்டால் கூடப் போதும். அதுவே நம் உள்ளத்திற்கு இன்பம் தருகின்றது.

மரபுத் தொடர்கள்

நகுதல் என்பதும் நகைவிளையாட்டு என்பதும் காதலர் கூடி மகிழ்தலைக் குறிக்கிறது (320, 394). கதவு திறப்பல் என்பது இரகசியத்தை, .மறைபொருளை வெளிப்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது. (321). அமைதல் என்பது மனம்பொருந்தி வாழ்தலைக் குறிக்கிறது (4). விழவு என்பது மகிழ்ந்து கொண்டாடும் வாழ்வையும் குறிக்கிறது (295). கருவி மாமழை என்பதில் கருவி என்பது இடி, மின்னல் முதலானவற்றைக் குறிக்கிறது (42).

அரிய செய்திகள்

1. சேமச் செப்பு

முற்காலத்தில் அறிவர் என்பவர் பருவ வரவு முதலியவற்றை முன்னறிந்து சொல்லும் வானியல் வல்லுநராக விளங்கினர்.

அத்தகைய அறிவரைக் கண்டு தோழி, கூதிர்காலம் எப்பொழுது வரும் என வினவும்போது, குளிர்காலத்தில் வெப்பத்தைக் காத்துத் தரும் சேமச் செப்பில் வெந்நீரைப் பெறுவாயாக என வாழ்த்துகின்றாள். முன்பு பெரிய மூங்கில் குழாய்களில் இருபுறமும் கணுவுள்ளதில் துளையிட்டுத் தூய்மைப்படுத்தி, வெந்நீரை ஊற்றிவைத்தால், அது சூடு குறையாமல் இருந்துளது. இன்று 'பிளாஸ்க்' (Flask) என்பதை இது நினைவூட்டுகிறது. (குறு. 277)

2. கணந்துள் பறவை

கணந்துள் பறவை, ஆறலை கள்வர்கள் வழியிடையே மறைந்திருப்பதை முன்கூட்டி, ஓசை எழுப்பி அறிவிக்குமாம். அக் குறிப்பறிந்து, 'சாத்து' எனும் வணிகர் கூட்டம், வழியை மாற்றிக் கொண்டு வேறுவழியாகச் செல்லுமாம். 'இருங் கோட்டு, அம் சிறை, நெடுங்கால் கணந்துள் ஆள்அறிவுற்றி அவ்வழியில் செல்வோரை எச்சரிக்குமாம் (குறு. 350). கரிய கொம்பையும் அழகிய சிறகையும் நீண்ட கால்களையும் உடையது கணந்துள் பறவை.

3. ஞெகிழி

ஞெகிழி - திசுக்கடைகோல் மூலம் பற்றவைக்கப்பட்ட நெருப்புக் கொள்ளிகள். தினைப்புனத்துப் பரணில், இரவில், ஆங்காங்கு தினைப்புனந் தோறும் ஒளி உமிழ்வது, வானத்தில் விண்மீன்கள் ஒளிவீசுவது போல இருக்கிறது (குறு. 150).

4. கொல்லிப்பாவை

கொல்லிமலையில், குடைந்து செதுக்கப்பட்ட பாவை ஒன்றுமிகுந்த அழகுடையதாக இருந்தது. அது கண்டாரைக் கொல்லும் படியான பேரழகுடைய சிலையாம். மகளிரின் அழகு, மென்மை, பொலிவிற்குக் கொல்லிப் பாவை உவமை கூறப்படும் (குறு. 100, 89).

5. பொற் காசு

வேப்பம் பழம் மஞ்சள் நிறப் பொன்போல நீள் உருண்டைவடிவாக இருக்கும் பொன்கம்பியில் அப்பொற்காசுகளைக் கோத்து, காசுமாலை செய்வது இன்றும் உளது. பொற்கொல்லர்,

தம் நீண்ட கூரிய நகத்தால் பொற்காசைக் கோப்பது, கிளி தன் நீண்ட அலகில் வேப்பம்பழத்தைக் கொத்திவைத்திருப்பது போல உளதாம் (குறு.67).

6. வேள்வியில் விருப்பம்

தமிழக வேந்தர்கள் இமயம்வரை வென்றனர். அங்கிருந்து அந்தணர்களை அழைத்து வந்து, அவர்கள் சொற்கேட்டு, நாள்தோறும் வேள்வி செய்யும் ஆசையிலேயே மூழ்கிப் போயினர். தலைவனைத் தலைவி வரவேற்க, எதிர்கொள்வதைக் கபிலர், 'நெய் பெய்தீயின் எதிர்கொண்டு' (106) என்று உவமை கூறுகிறார். வேள்வியில் நெய்யை ஊற்றும்போது, நெருப்பு மேலே கூவி எரிவது உவமையாகிறது.

7. விருந்தினரைக் கூவி அழைத்தல்

முற்காலத்தில் வெளி ஊரிலிருந்து வருபவர்கள் தங்குவதற்கும் உண்பதற்கும் விடுதி வசதிகள் எதுவும் இரா. இந் நிலையில், வள மனைகளில், வெளியே திண்ணை வைத்துக் கட்டும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பலரும் வந்துபோகுமாறு அமைந்த, வெளிவாயிற் கதவை அடைக்குமுன், வீட்டார், வெளியே வந்து, 'பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர், வருவீர் உளரோ' எனக் கூவுவார்களாம். யாரும் வரின் உணவு தந்து, உறையுளும் தருவராம். (118).

8. மதியம் - மாதம்

வளர்பிறை பதினான்கு நாட்களை வெள்ளுவா என்றனர். தேய்ப்பிறை பதினான்கு நாட்களைக் காருவா என்றனர். இவை வடவரால் முறையே சுக்கிலபட்சம், கிருஷ்ண பட்சம் என மொழியாக்கம் செய்துகொள்ளப் பட்டன. நிறைநிலவு பெளர்ணமி, மறைநிலவு அமாவாசை. 'உவா பதினான்கு' என்பது நிகண்டு. மறைநிலா அமாவாசைக்குப் பின் முதல் பிறையும், இரண்டாம் பிறையும் கட்டிலனாவதில்லை. மூன்றாம் பிறையை, மகளிர் காத்திருந்து காண்பர். இன்றும் சிற்றூர்களில் இவ்வழக்கம் உளது. முன்பு நாள்காட்டியும் மாதங்காட்டியும்

வானமேயாகும். மூன்றாம் பிறை அடுத்த மாதப் பிறப்பை உணர்த்துவதால், ஆண்டுப் பிறப்பைக் கொண்டாடுவதுபோல், மாதப்பிறப்பைக் கொண்டாடினர். மூன்றாம் பிறையைக் காத்திருந்து பார்க்கமுயலும்போது, முகில் இடைவந்து மறைத்தல் கூடும். எனவே இது அரியதாகக் கருதப்பட்டது. 'தொழுது காண் பிறை' எனப்பட்டது இது (178). ஒரு தலைவி மூன்றாம் பிறை சிறிதுநேரம் தோன்றி உடனே மறைவதாகலின், அதைக் கண்டதும், 'ஐயோ, அடுத்த திங்களும் வந்துவிட்டதே, இன்னம் அவர் வரவில்லையே' என ஏங்குகின்றாள். 'வளையுடைத் தனையது ஆகிப் பலர்தொழச் செவ்வாய் வானத்து ஐ எனத் தோன்றி, இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே, அன்னோ, மறந்தனர் கொல்லோ தாமே' என அழுகின்றாள் (307). 'இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே' என்றால், அடுத்த மதியமும் (மாதமும்) வந்துவிட்டதே என்பது பொருள்.

பெண்ணின் நெற்றி அழகைப் பாடவந்த கோப்பெருஞ் சோழன், 'மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாள் பக்கத்து, பசுவெண் திங்கள் தோன்றியாங்கு' - தலைவியின் அடர்த்த கூந்தலிடையே அவள் நெற்றி விளங்குவதாகத் தலைவன் கூற்றில் வைத்துப் புனைகின்றார் (129). எண் நாள் பக்கம் என்பதை அவர்கள் 'அஷ்டமி' என்றனர். பக்கம் என்பதைப் 'பசும்' என்றனர். இவ்வாறு தமிழர்களின் வான நூலறிவு, இடைப்பட்ட ஐந்தாறு நூற்றாண்டுகளில் முழுவதும் கொள்ளை கொள்ளப்பட்டுப் பறிபோயிற்று. 'பெட்டி பறிபோனால் என்ன, திறவுகோல் என்னிடம்தானே இருக்கிறது' என, அடிமைத் தமிழன் அமைதி தேடுகின்றான். இன்று தமிழ்ச்சொற்களை ஆங்கிலம் விழுங்குகிறது.

9. பொன் செய்திறன்

பொன் - உலோகம், பொதுப்பெயர். வெண்பொன் - வெள்ளி. பைம் பொன் - தங்கம். செம்பொன் - செம்பு. இரும்பொன் - இரும்பு. மெழுகினால் கரு அமைத்து, 'வார்ப்பு' வேண்டியவாறு செய்து, கொல்லனது ஊதுலையில் இவ் உலோகங்களை உருக்கி, அவ் வார்ப்பில் ஊற்றினால் வேண்டிய

அணிகலனோ, பிற கருவியோ கிடைத்துவிடும். முன்பு தேரில் பூட்டப்படும் மணிகளை ஒரே மாதிரியாக, இவ்வாறு செய்துள்ளனர். 'மெழுகு ஆன்று, ஊதுலைப் பெய்த, பகுவாய்த் தெண்மணி' ஆர்ப்பத் தேர்வரும் ஓசைகேட்பது பற்றிக் கூறப்படுவதால் இவற்றை அறியலாம் (155).

10. புணை - தெப்பம்

கட்டுமரம் முதல் பாய்மரக் கப்பல், வங்கம் எனும் பெருங்கப்பல் வரை பலவகையான, நீரில் பயணிக்கும் மிதவைகள் பற்றிச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மகளிர் புணை எனப்படும் இத் தெப்பத்திலேறி விளையாடுவது பற்றிய குறிப்புளது (222).

11. சிறுவர் விளையாடும் நடைவண்டி.

'தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்' - சிறிய குதிரை வடிவிற்பூட்டிய நடைவண்டி. (வையம் - வண்டி, மா - குதிரை). சிறுவர்கள் அதன்மேல் ஏறி ஓட்டி இன்புறாவிட்டாலும், கையால் இழுத்து ஓட்டி இன்புறுவராம் (61).

12. நிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கம்

தமிழர்களுக்கு முழுநல்ல நாள் பார்த்து எதையும் தொடங்கும் வழக்கம் இருந்தது. சிலம்பு இதை 'முழுத்தம்' என்னும், அதையும் 'முகூர்த்தம்' ஆக்கினர். பல்லி முதல் பறவை வரை நிமித்தம் பார்க்கும் முறைகளும் விரிச்சி என நற்சொல் (அசரீரி) கேட்கும் பழக்கமும் இருந்தன. 'வேதின வெரிநின் ஓதி முதுபோத்து, ஆறுசெல்மாக்கள் புட்கொளப் பொருந்தும் சுரன்' (140) என வருகிறது. கரிக்கரிவாள் போன்ற முதுகையுடைய முதிய ஆண் ஒந்தி, சுர வழியிற் செல்லும் மக்கள் நிமித்தம் பார்க்க உதவுமாம்.

சில சமயம் இந்நிமித்தம் என்பது இயல்பாக அமைவதே. ஒரு நன்மை வருமுன் அதற்கான அறிகுறிகள் தென்படும். 'என்றன் இடதுதோளும் கண்ணும் துடிப்பதென்ன, இன்பம்

வருகுதென்று சொல் சொல் கிளியே' எனப் பாடுவர். 'கண்ணகி கருங்கணும் மாதவி செங்கணும், - - - எண்ணுமுறை இடத்தினும் வலத்தினும் துடித்தன' (காதை 5). கண்ணகியைத் தேடி கோவலன் திரும்பப் போவதையும் அவன் மாதவியைப் பிரியப்போவதையும் இவைமுன்னறிவித்தனவாம். மழைவருமுன்சாற்றடிக்கும்திசையையும் மண் வாசனையையும் ஈ மொய்த்தலையும் பறவைகள் கூடுகள் நோக்கிப் பறத்தலையும் முன்னறிவிப்பு எனக் கருதுவதுண்டல்லவா?

தோழி தலைவியிடம் அவர் வருவார் என்பதற்கு அடையாளமாக, சில நல்ல அறிகுறிகள் தோன்றுகின்றன என்று கூறுகிறாள். "பறவைகள் வானில் மேல்நோக்கிப் பறக்கின்றன. அடர்ந்த புதர்களிலுள்ள பூமொட்டுக்கள், வண்டுகள் ரீங்காரமிடுமாறு, வாய்நெகிழ்ந்து மலர்கின்றன; வளையல்களால் பொலிந்த தோளும், சுற்றுப் பெருத்து, வளைகள் செறுகின்றன. அதனால் அவர் விரைவில் வருவார் போலும்" என்று கூறுகின்றாள். இதில் ஓர் இயற்கையியலும் உளவியலும் உள்ளன போலும் என எண்ணத் தோன்றுகிறது (260).

13. மகளிர் விளையாட்டு

அக்காலச் சூழலுக்கேற்ப மகளிர் விளையாட்டு மிக எளிதையாய் உள்ளன. ஆடித்தாடு என்பதுபற்றிவிளையாடுகின்றனர். (396). ஓரை விளையாட்டு என்பது ஒன்று. பூக்களால் செய்த சிறு பாணுவையைக் குழந்தைபோல் வைத்து விளையாடுவதுண்டு (28). மண்ணைக் கொண்டு சிறுவீடு கட்டிச் சிறு சோறு சமைத்து விளையாடுவதை 'வண்டல்' என்று குறிக்கின்றனர் (238). இவ்வாறு ஓரை - எனும் விளையாட்டைக் கூட்டமாக ஆடும் மகளிர், கடற்கரையிலே திரியும் அலவன் எனும் நண்டினைப் பிடித்து ஆட்டி விளையாடுவர். இவ்வாறு மகளிரிடம் அகப்பட்டு வருந்தும் நண்டினை, பெரியதொரு அலை வந்து இழுத்துப்போய் விட அதன் துன்பம் நீங்கியதாம் (316).

நாழிகைக் கணக்கு

இரவு முழுவதும் விழித்து காலக் கணக்கை ஆய்வார். நாழிகைக்கணக்கர் எனப்பட்டனர். அவர்களைப் போல் தானும்

இரவெல்லாம் உறக்கமின்றி வருந்தியதாகத் தலைவி தோழியிடம் சொல்கிறாள்(261).

15. நெல்லி மரம் வளர்க்கும் ஓர் அறம்

தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்து, வேட்கை தீர்ப்பதை அறம் என்று இன்று கருதுகின்றோம், அன்று காட்டுவழியில், குறிப்பாகப் பாலை என்னும் வறண்ட வழிகளில் குடிக்க நீர்கூடக் கிட்டாதபோது, மக்கள் நெல்லிக்காய்களைத் தின்று தாகத்தை - நீர்வேட்கையைத் தணித்துக்கொண்டுள்ளனர். அவை கோடைக் காலத்தில் தழைத்துக் காய்க்கும் என்பதும் குறிப்பிடற்பாலது. இதனால் நெல்லி மரங்களைப் பாறை ஓரங்களிலும் காடுகளிலும் மிகுதியாக வளர்ப்பதை, ஒரு தருமம் - அறம் எனப் போற்றி யுள்ளனர். இது பல பாடல்களில் வருகிறது. 'அறம் தலைப்பட்ட நெல்லியம் பசங்காய், மறப்புலிக் கோள் இடம் கறங்கும் இறப்பருங்குன்றம்' (209). வழிப்போவார் உயிரைக் காத்தலால், அறத்தைக் கொண்டு திகழும் நெல்லியின் பசங் காய்கள், புலிக்குட்டிகள், எளிதில் கொள்ளக்கூடிய இடங்களில் விழுந்து உருளும் கடத்தற்கரிய குன்றம்'. நெல்லிக்காய் நீராகவும் உணவாகவும் பயன்பட்டு, அடுத்த ஊர் சேரும்வரை உயிரைக் காத்ததால் அறம் தலைப்பட்டதாயிற்று.

16. முறை மன்றம்

அக் காலத்தில் ஊர் நடுவே மன்றங்கள் இருந்தன. அவை பொதியில், அம்பலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. அங்குதான் ஊராட்சி, நீதி கூறும்(பஞ்சாயத்து) முறைமன்றம், வழிபாடு மூன்றும் இருந்தன. தலைவன் பிரியேன் என வஞ்சினம் கூறி, சூள் உரைத்தவன், இப்போது வேற்றவர் மணம் பேச வரும்போது பேசாதிருப்பது முறையோ என்பது தலைவியின் கேள்வி. ஏனெனில், பிழையா வஞ்சினம் செய்த கள்வனும் கடவனும் புணைவனும்தானே(318). சொன்ன சொற் பிழைத்த கள்வனும், அதனை வினவித் தீர்ப்புக்கூறவேண்டியவனும், அதற்குச் சான்றாகக் கூடியவனும் அவன் ஒருவனே. அதனால் யாரிடம் போய் முறையிடுவேன்?

17. ஆடுகளம்

முன்பு நாற்சந்திகளில், தெருக்களில் கூத்துக்கள் நடந்துள். இவற்றுக்கென ஆடுகளங்களும் அமைக்கப்பெற்று, அரங்கம் ஏறி ஆடியுள்ளனர். துணங்கை (31), வள்ளை (89), மேலும் பல மள்ளர் ஆடல்பாடல் எனப் பலவும் நிகழ்ந்துள். விளரி எனப்படும் இரங்கற்குரிய நெய்தற்பண் குறிக்கப்படுகிறது (336). பாணர் பாடும், உச்சத்தைத் தொடும் (ஸ்தாயி) படுமலைப் பாலைப்பண் பற்றிய குறிப்புள்ளது (323).

18. கொல்லர் தொழில்

இரும்பு முதலியன நெருப்பில் காய்ச்சி உருக்கப்பட, கொல்லர்கள் ஊதுலை ஒன்றை வைத்திருப்பர். அதன் தோலை மிதிக்குந்தோறும், காற்று பாய்ந்து, நெருப்பு எரிந்து, இரும்பு உருகும், நெகிழும். அதற்காக அந்தத் தோலை மிதித்தபடி இருப்பர். ஒரு தலைவி தன் நெஞ்சம் அம் மிதி தோல் போல் வருந்துவதாகக் கூறுகிறாள். அதுவும் சுற்றியுள்ள ஏழர்க்கு, ஒரே ஒரு கொல்லர் ஊதுலை என்றால் என்ன ஆகும்? ஏழர்ப் பொது வினைக்கு யாத்த, உலைவாங்கு மிதிதோல் போல என்ற உவமையால் இதை அறியலாம் (172).

19. கழலும் சிலம்பும்

ஆண்கள் காலடியில் அணிவது கழல், பெண்கள் அணிவது சிலம்பு. திருமணமாகுமுன் இளம் பருவத்தில் அணிவிக்கும் கழலும் சிலம்பும் வேறு அமைப்புடையவை. வளர்ந்த பிற்பாடு, திருமணமானபின் அணியும் வீரக்கழலும் நடனச்சிலம்பும் வேறுவிதமானவை. இங்கே உடன்போக்கில் காதலர் இருவர் இடைச்சுரத்தில் வரக்கண்டோர், “வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள் மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே, நல்லோர் யார்கொல் அளியார்தாமே” என இரக்கப்படுகின்றனர் (7). எனவே திருமணமாகாத காதலர் என எண்ணுகின்றனர். திருமணத்திற்கு முன் சிலம்பு கழிநோன்பு எனும் சடங்கொன்று உண்டு. அது இளமைக் காலத்துச் சிலம்பை நீக்கிவிடுவதாகும்.

20. ஆரிய அரசனின் தமிழ்ப்பாட்டு

ஆரிய அரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தன் என்பவன் பெயரால் ஒரு நெய்தல் திணைப்பாடல் காணப்படுகிறது(184). கபிலர் ஆரியவரசன் பிரகத்தனை தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு, என்பது பத்துப் பாட்டுள் ஒன்று. இவர்கள் இருவரும் ஒருவரா, வேறா என்று தெரியவில்லை.

21. பாடலி புத்திரநகரம்

வடக்கே பாடலிபுத்திரநகரம் கங்கையாற்றில், சோணையாறு கலக்குமிடத்தில், வடகரையில் நிறுவப்பட்டு ஆயிரம் ஆண்டுகள் சிறப்புற்று விளங்கிய,புகழ்மிக்க செல்வ நகரம். இன்றைய பாட்னா என்பது, அந் நகரம் இருந்ததை நினைப்பூட்டுவது. மோரிய அரசன் அஜாத சத்ரு அதை நிறுவ, நந்தர் காலத்தில், கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டளவில் அது தென்னாட்டிலும் அறியப்பட்டு புகழ்மிகுந்து திகழ்ந்தது. நந்தர் காலத்துப் பாடலிபுத்திரம் பற்றி, சங்கப்பாடல்களில் வருவது குறிப்பிடற்பாலது.வெண்கோட்டு யானை சோணை படியும் பொன்மலி பாடலி(75) என்று,படுமரத்து மோசிகிரனார் பாடுகிறார். சோணை என்பது ஸ்வர்ணா, சொருணா, சொருணை சோணை என ஆன சொல் என்றும் பொன்னி என்பதே அதன் பொருளுமாகும் என்றும் சோ. ந. கந்தசாமி கருதுகிறார்.

22. புள் வாய்த்தாது

பழங்காலத்தில் பறவைகளைப் பழக்கி, அவற்றின் கால்களில் செய்தியை ஓலை முதலியவற்றில் எழுதி, குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு அனுப்பும் முறை இருந்தது. அதுவே பிறகு பறவைகளைத் தூதுவிடுவதாகக் கற்பன செய்யப்பட்டது. நளன் கதையில் அன்னம் தூதுவிடப்படுகிறது. புள் வாய்த்தாது - பறவை வாயிலாக விடக்கூடிய தூது(266).

23. ஆரியக்கூத்து

ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரியத்திலே கண்ணாய் இருக்க வேண்டும் என்பதொரு பழமொழி. ஆரியர் கயிறாடு பறையில்

கால்பொரக் கலங்கி, வாகை வெண்ணெற்று ஒலிக்கும் (7) என்று வருகிறது. கழைக்கூத்தாடிகள் மூங்கில் நட்டு, கயிறு கட்டி, அதன்மேல் நின்று ஆடும்போது, கொட்டும் பறை ஓசைபோல, முற்றிய வாகைமரக் காய்களின் உள்ளேயுள்ள பரல்கள் காற்றடிக்குந்தோறும் அசைந்து ஒலிக்கும். இக் கழைக்கூத்தாடிகள் நாடோடிகள் என்கிருந்தோ வருவார்கள். இவர்களை ஆரியர் என்பது அயலவர் என்ற கருத்திற் போலும். கழை-மூங்கில். இவர்கள் ஆரிய நாட்டிலுள்ள ஒருவகைக் கூத்தர் என்பார் உ.வே.சா.

24. பார்ப்பனர்

தமிழகத்தில் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே, பார்ப்பனர் குடியேறி, தமிழரோடு தமிழராய் வாழ்ந்தனர். அவ்வாறு வாழ்ந்தாலும் தமது வாழ்வு நெறிகளையும் வேள்வி செய்தலையும் கைவிட்டிலர். தமிழகத்தில் பாணர், பொருநர் இருந்த இடத்தையும் அறிவர், கணியர் விளங்கிய இடத்தையும் எவ்வாறோ கைப்பற்றிக்கொண்டனர். பார்ப்பான் தலைவனுக்கு பாங்கனாக, தூதுவனாக எல்லாம் ஒத்துழைத்துள்ளான். பாண்டியன் ஏனாதி திருக்கண்ணன் அவனைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

பார்ப்பன மகனே! பார்ப்பன மகனே!

செம்பூ முருக்கின் நல்நார் களைந்து

தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்

படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே!

எழுதாக்கிளவி நின்சொல் லுள்ளும்

பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்

மருந்தும் உண்டோ, மயலோ இதுவே (156)

இது கழறிய (இடித்துக்கூறிய) பார்ப்பனப் பாங்கனுக்குத் தலைவன் வருந்திக்கூறியது.

செந்நிறப் பூவையுடைய புரச மரத்தின் பட்டையை நீக்கிவிட்டு, அதன் தண்டினைப் பிடித்துக்கொண்டு, கமண்டலம் என்னும் செம்பினை அதில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கும் பார்ப்பனனே! விரதமிருந்து உணவுண்ணுபவனே! எழுதாக்

கிளவி - சுருதி - எனப்படும் உன் வேதத்தில் பிரிந்தவரைச் சேர்த்து வைக்கும் மருந்தும் உண்டோ? கூறுவாயாக! உனது வார்த்தைகள் மயக்கம் தருவன போல உள்ளனவே!

25. புலைத்தி

அன்றைய மக்கள் உடைகளைச் சலவைசெய்து, உடுத்திக் கொண்டனர். சலவை செய்பவள் புலைத்தி எனப்பட்டாள். மண்ணுதல் - சலவை செய்தல். மண்ணத்தி வண்ணத்தியாகி வண்ணாத்தி ஆனாள். இன்றும் கஞ்சிப்பசை தோய்த்துத் துவைப்பதுண்டு. நல்லியல்புள்ள புலைத்தி, கஞ்சிப்பசை தோய்த்து எடுத்து, குளத்து நீரினுள் வீசிய ஆடை முறுக்குண்டு, நீரிலிட்ட பருத்த திரிபோலக் கிடக்கும்! இதுபோலப் பகன்றியின் முறுக்கவிழ்ந்த பெரிய, வெள்ளிய பூ உளதாம்.

நலத்தகைப் புலைத்தி பசைதோய்ந்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தன்கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியாப் பருஉத்திரி சுடுக்கும்

பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியவிழ் வான்பூ --- (330)

(தலைப்புடைப் போக்கி - தலைப்பக்கத்தைத் தண்ணீரில் வீசினாள். கயம் - குளம். பருஉத்திரி - பருத்ததிரி. சுடுக்கும் - போலும். பொதியவிழ் வான்பூ - முறுக்கவிழ்ந்த வெள்ளிய பூ.)

இவை போன்று நூற்றுக்கணக்கான அரிய செய்திகள் அகப் பாடல்களில் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன.

சிறுநாயுட்களின் வாழ்வு

தாய்க் குரங்கு, இன்னமும் தாவப் பழகாத குட்டியைத் தன்மார்போடணைத்தபடி, தாவித் திரிவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். இதை ஓளவையார் 'மகவுடை மந்திபோல' என்பார் (29).

ஊர்க்குருவி (சிட்டுக்குருவி) வீட்டில் இறப்பில் கூடுதல்படிக்குடும்பமாக வாழும். இதை இரண்டு பாடல்கள் மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றன (46, 85).

புறாக்கள் ஆணும் பெடையுமாய் உறவுகொண்டு வாழும் இயல்பின. ஓமை மரத்தின் உலர்ந்த கிளையில் ஏறி, 'ஓய்'யென்ற ஓசையுடன் தனிமையை யுணர்த்தும் குரலுடன் தன் பெண்புறாவை இணைவிழைச்சுடன் ஆண்புறா கூப்பிடும் (பயிர்தல் - இணைவிழைச்சுடன் அழைத்தல்.) (79).

கொக்கு கெண்டைமீனைக் கொத்தப் பார்த்ததும் அது குளத்துள் மூழ்கித் தப்பியது. கொக்கு போனபிறகு, மேலே வந்த கெண்டைமீன், பக்கத்தில் நின்று வெண்தாமரை மொட்டினைப் பார்த்து, கொக்கோ என அஞ்சியது (127). இது உண்மையாய் இருக்குமா, கற்பனையா? தொல்காப்பிய உரையாகிரியர்கள் ஐயறிவுயிருக்கு மனம் உண்டு என்றும் இல்லை என்றும் விவாதித்துள்ளது நினைவு வருகிறது.

தலைவி தலைவனைத் தலையைச் சாய்த்து, ஒடுக்கணித்துப் பார்க்கிறாள். சுன்றணிமையுடைய தாய்ப் பசுவை, நடுங்கும் தலையையுடைய இளங்கன்று, விருப்பத்துடன் பார்ப்பதுபோல உதையும், தலைவியின் பார்வை. 'குழவி (கன்று) தாய்காண் விருப்பின் அன்ன சாய்ப் நோக்கினளே, மாஅயோளே'. சிறைக்குடி ஆந்தையார் சுன்றின் பார்வையைக் கவனித்துப் பார்த்துள்ளார். (132)

பாலைநில வழியில் நீர் இராது. யா மரங்கள் அங்கு உயரமாய் வளர்ந்து நிற்கும். அவற்றின் மேல் பட்டையில் ஈரப்பசை இருக்கும். அவ் வழியாகப் போன ஆண்யானை - களிறு தன் பெண்யானை - பிடியின் பசியைக் களைதற்பொருட்டு, மெல்லிய கிளையை யுடைய யா மரத்தின் தோலை-ஈரப்பட்டையை உரித்துக் கொடுக்கின்றது.

நசைபெரிது உடையர்! நல்கலும் நல்குவர்
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்
மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்
அன்பின தோழி! அவர்சென்ற ஆறே (27)

அவர்சென்ற பாலைவழியில், வேழம்பிடியின் பசியைக் களைவதற்காக, யா மரப் பட்டையை உரித்துத் தரும் அன்புக் காட்சியை

உடையது. எனவே அவர் 'நல்கலும் நல்குவர்' - உறுதியாகத் தண்ணளிசெய்து திரும்புவார். இது இறைச்சி என்ற கோட்பாடாகும்.

இயற்கை உணர்த்தும் பருவ வேறுபாடுகள்

அன்று சிறுபொழுதுகளை மலர்களை வைத்தும் பெரும் பொழுதுகளை (பருவங்களை) பயிரினங்களை வைத்தும் மக்கள் அறிந்து கொண்டனர். சில சான்றுகள் காண்போம்.

வேம்பு தழைத்துப் பூக்கும் காலம் இளவேனில் (24)

பொரிந்த அடியையுடைய கள்ளியின் காய்கள் முதிர்ந்து
வெடிக்கும் காலம் முதுவேனில் (கோடை) (154)

மாரிப் பித்திகம் என்று பிச்சிப்பூமலரும். 'மாரிப் பீர்த்து அவர்' என்று பிர்க்கு பூத்துக்குலுங்கும். (98). மழையாற் செழித்த முல்லைப் பூக்கள் சிரித்துக் குலங்குவதுபோல இருக்கும் (126). இவை சார்காலம்.

கரும்பு அரும்பிப் பூக்க, அதில் மழைத்துளி விழுந்து மலர்விக்கும் வாடைக்காலம் (35). மீனைத் தேடும் நாரை துன்பப்படுமாறு நீர்த்துளிகளைத் தூவும் 'துயர் கூர் வாடை' வீசும் காலம் (103). இவை கூதிர்காலம்.

'உழுந்தின் ஊழ்ப்படு முதுகாயை, மானினம் கவர்ந்துண்ணும் அரும்பனி அற்சிரம்' (68). 'கொழுங் கொடி அவரை பூக்கும் அச்சிரம்' (82). இவை முன்பனிக் காலம். இது முன்னதாக வரும் பனிக் காலம் என்பது மட்டுமன்றி, முன்னிரவில் பனிபெய்யும் காலமுமாம் என்பர். பயற்றம் பருப்பு முலியவை முதிர்ந்து காய்த்திருக்கும் காலம் பின்பனிக் காலம் (338).

செருமனியில் 'மலர்க் கடிகாரம்' எனப் பெரிய பூக்களில் வைத்து, அவை மலருங் காலத்தைவைத்து, மணியை அறியுமாறு செய்துள்ளனராம். அமெரிக்காவிலும் மிகப் பெரிய பூங்காக்களில் இம் முயற்சி உளது. பூங்காக்களை உருவாக்கும் முயற்சி குறைந்த நம் நாட்டில், கபிலர் பாடியுள்ள 99 மலர்களையும் ஓரிடத்தில் தொகுத்துவைத்து, உலகிற்குக் காட்டுவது நடைபெறுமா?

செவ்விலக்கியக் களப் பயிற்சித் தொடர்
Training in Classical Thamizh Literature

சான்றிதழ் வகுப்பு
Certificate Course

மாண்புமிகு 'கலைஞர்' அவர்களின் அரிய
முயற்சியால், இந்திய நடுவணரசு நம்
அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழியை
செவ்வியற் செம்மொழி

Classical Language

என, திருவள்ளுவராண்டு ௨௦௩௫ (12.10.2004)
அன்று அறிவித்தது.

- ☆ இது தமிழுக்கு வாய்த்துள்ள - சோழப்பேரரசுக் காலத்துக்கு அடுத்த -
இரண்டாம் மறுமலர்ச்சிக் காலம்.
- ☆ இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தமிழராகப் பிறந்த
ஒவ்வொருவரும், தமிழ்ச் செவ்விலக்கிய அறிமுகம் பெற
வேண்டும்.
- ☆ மிக எளிய இனிய புதிய முறையில், தமிழண்ணல் எழுதும் சிறு
நூல்கள், முதற்கண் பயிற்சிக்கள அறிமுக நூல்களாகும்.
- ☆ இது இருமொழிப் பயிற்சியாக (தமிழ், ஆங்கிலம்) வளரும்.
ஆர்வமுடைய மையங்கள் அனைத்திலும் நடத்தப்பெறும்.
உலகளாவிய நிலையில் அஞ்சல்வழி, கணினி வழிகளிலும்
கற்பிக்கப்பெறும்.

தொடர்பு கொள்க

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
கற்பகம் பல்கலைக் கழகம்
கோயம்புத்தூர் 641 021

தமிழண்ணல்
ஏரகம், சதாசிவநகர்
முதன்மைச் சாலை
மதுரை 625 020